

РЕШЕНИЕ

№ 349

гр. Пловдив, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Георги Р. Гетов

при участието на секретаря Христина Ал. Борисова
като разгледа докладваното от Георги Р. Гетов Административно
наказателно дело № 20225330203972 по описа за 2022 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН**.

Образувано е по жалба от „Роза Бау“ ЕООД, ЕИК: 205453889, със
седалище и адрес на управление: ***, представлявано от *** Р.М.Т. **срещу**
Наказателно постановление № 635000-F647990/12.05.2022 г., издадено от
М.К.Л. – *** (***) - П., с което на основание чл. 179, ал. 1, пр. 1 от Закона за
данък върху добавената стойност (ЗДДС) на жалбоподателя е наложена
„имуществена санкция“ в размер на **500 (петстотин) лева** за нарушение по
чл. 125, ал. 5 вр. с ал. 1 от ЗДДС.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакуваното
наказателно постановление (НП). Жалбоподателят твърди актът за
установяване на административното нарушение (АУАН) да е връчен на лице,
което да не притежава пасивна представителна власт за получаване на
съобщения и книжа от името на дружеството. Поддържа в полза на лицето, на
което е връчен АУАН, да не е учредявано право да получава и подписва такъв
вид актове. Взема становище, че с връчването на АУАН на лице без
представителна власт съществено е нарушено правото на защита. Моли
наказателното постановление да бъде отменено. В условията на евентуалност
поддържа да е налице хипотеза на маловажен случай на административно
нарушение. С молба с вх. № 87591/02.11.2022 г. от адв. М.С.-И., с
пълномощно по делото, се твърди наказателното постановление да е издадено
при неправилно приложение на материалния закон поради налагането на две
санкции за неподаването на справка-декларация и на отчетните регистри за
един и същи данъчен период. Поддържа се и да е допуснато съществено

процесуално нарушение поради съставяне на АУАН в отсъствие на представител на жалбоподателя. В съдебно заседание, редовно призован, жалбоподателят не се представлява.

Въззиваемата страна се представлява от *** Б. Ш., която оспорва жалбата и поддържа наказателното постановление. Пледира извършването на нарушението да е доказано по несъмнен начин по делото. Възраженията на жалбоподателя счита за неоснователни. Поддържа наказателното постановление да е издадено от компетентен орган и при спазване на материалния и процесуалния закон. Моли наказателното постановление бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от „Роза Бау“ ЕООД, спрямо което юридическо лице е наложена имуществената санкция, следователно от субект с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 23.06.2022 г., установено от разписка за връчване на препис от НП, а жалбата е подадена чрез административнонаказващия орган (АНО) на 04.07.2022 г., поради което 14-дневният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено по следните съображения:

От **фактическа страна** съдът приема за установено следното:

Жалбоподателят „Роза Бау“ ЕООД бил регистрирано по ЗДДС лице.

До 14.01.2022 г. жалбоподателят не подал в ТД на НАП – Пловдив справка-декларация и отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС – дневник за покупките и дневник за продажбите, за данъчен период 01.12.2021 г. - 14.12.2021 г.

На 17.01.2022 г. свид. Л. А. Г. – ***, извършила служебна проверка за неподадени в срок справки-декларации и отчетни регистри от задължени лица. При проверката свид. Г. установила неподаването от жалбоподателя „Роза Бау“ ЕООД на справка-декларацията по чл. 125 от ЗДДС за данъчен период 01.12.2021 г. - 14.12.2021 г. в законоустановения срок до 14.01.2022 г. включително.

На 07.04.2022 г. свид. Г. съставила Акт за установяване на административно нарушение с № F647990 срещу „Роза Бау“ ЕООД в присъствието на един свидетел, но в отсъствието на представител на дружеството.

На 13.04.2022 г. АУАН бил предявен и препис от него бил връчен срещу разписка на пълномощник на дружеството жалбоподател.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административнонаказателната преписка било издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свид. Л. А. Г.. От тях се установяват данъчният период, за който не е подадена справка-декларацията – декември 2021 г.; данни за индивидуализацията на задълженото лице – търговско дружество „Роза Бау“ ЕООД, както и че освен справка-декларацията задълженото лице не е подало и отчетните регистри за същия данъчен период. В тази връзка от показанията на свид. Г. се черпи доказателствена информация и за начина на подаване на справки-декларациите и отчетните регистри по ЗДДС, като свидетелката изяснява, че те са подават наведнъж и едновременно, без да е възможно да бъдат приети поотделно. От показанията на свидетелката се установява още, че актът е съставен в отсъствието на представител на жалбоподателя, а в последствие е връчен на пълномощник, снабден с нарочно пълномощно. Свидетелските показания се ползват с доверие от съда. Те са проверени по делото, като изцяло намират подкрепа в събраните писмени доказателства. Ценят се още за добросъвестно дадени от незаинтересовано по делото лице.

От Наказателно постановление № 635001-F647991/12.05.2022 г. от директор на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП – Пловдив (лист 9-10 от делото) се установява, че срещу жалбоподателя „Роза Бау“ ЕООД има издадено и друго наказателно постановление, с което му е наложена имуществена санкция за неподаване в срок на отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС за данъчен период 01.12.2021 г. - 14.12.2021 г.

От покана с изх. № 70-00-2268-159/01.03.2022 г. се изяснява, че същата е адресирана до жалбоподателя за явяван за съставяне на АУАН за неподаването в срок на справка-декларация и отчетните регистри по ЗДДС за данъчен период м. декември 2021 г. Изяснява се и че поканата е получена на 18.03.2022 г. от В.Й.Б., която се е легитимирила като ***.

От Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП се установява, че процесните АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, които са действали в рамките на своята материална и териториална компетентност.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение е допуснато съществено и неотстранимо процесуално нарушение, което по недопустим начин е ограничило правото на защита на жалбоподателя и е опорочило и последвалите действия по издаване на обжалваното наказателно постановление. В резултат НП е незаконосъобразно и като такова трябва да бъде отменено.

Допуснатият съществен порок на процесуалните правила представлява

съставянето на АУАН в нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. Последната разпоредба предвижда, че: *„Актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението“*. В случая актът е съставен на 07.04.2022 г. в отсъствието на представител на жалбоподателя. Препис е връчен на пълномощник и актът му е предявен за запознаване на 13.04.2022 г. Допустимите хипотези на съставяне на АУАН в отсъствие на нарушителя са изрично регламентирани в разпоредбата на чл. 40 ал. 2 от ЗАНН – когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта. По делото обаче не се доказва да са се осъществили такива факти, пораждащи правомощието за съставяне на АУАН в отсъствието на нарушителя. Последният на първо място е бил известен. От събраните по делото доказателства обаче не се доказва жалбоподателят да е надлежно поканен за съставянето на акта. Като писмено доказателство е приета покана с изх. № 70-00-2268-159/01.03.2022 г., адресирана до „Роза Бау“ ЕООД. Същата е връчена чрез лицето В.Й.Б., легитимира се като ***. При справка в търговския регистър и регистър на ЮЛНЦ по партидата на дружеството се установява, че лице с посочените имена не е било *** и не е *** нито към момента на получаването на поканата, нито когато и да е било. Между лицето, на което е връчена поканата – В.Й.Б., и дружеството жалбоподател „Роза Бау“ ЕООД не се установява никаква връзка. При доказателствена тежест върху наказващия орган не се доказва В.Й.Б. да е упълномощено лице от дружеството или да е служебно натоварена да получава кореспонденция за „Роза Бау“ ЕООД. По делото е представено пълномощно, с което е учредена подобна пасивна представителна власт, но в полза на различно физическо лице от вписания в поканата неин получател. Относно връчването на призовки и съобщения на юридическите лица нормативна уредба, приложима в административнонаказателния процес на основание чл. 84 от ЗАНН, се съдържа в чл. 180, ал. 5 от НПК. Съгласно посочената разпоредба: *„на учреждение или юридическо лице връчването става срещу подпис на длъжностно лице, натоварено да поема книжката“*. По делото не се доказва В.Й.Б. да притежава такова правомощие, нито дори по какъвто и да е начин да е свързана с дружеството „Роза Бау“ ЕООД.

Спазването на правилата за представителство на юридическите лица и за връчването на призовки и съобщения създава гаранция, че всяко действие ще бъде надлежно извършено или узнато от юридическото лице, така че да му бъде противопоставимо. Тези правила важат както в отношенията с равнопоставените гражданскоправни субекти, така и с административните органи. Действащото законодателство установява ефикасни гаранции, че всяко трето лице може да узнае определения отнапред режим на представителство на ЮЛ, за да може действието да бъде редовно извършено. Такава гаранция е например непротивопоставимостта спрямо третите лица на невписани в регистъра ограничения в представителната власт, които имат

значение единствено във вътрешните отношения между представителя и ЮЛ. В случая в поканата изрично е вписано, че следва да се връчи чрез Р.М.Т.. След като това изискване не е било изпълнено, то дължимо е било да се положи нужната грижа, за да се установи дали третото неизвестно лице, на което е връчена поканата, действително може да получава кореспонденция за търговското дружество или дали поканата реално е достигнала до представляващия дружеството. Тези обстоятелства остават недоказани по делото при доказателствена тежест върху административнонаказващия орган. Спазването на процесуалните права на страните и по-конкретно на правото на дееца на защита и на участие в процеса, съобразно предвиденото в ЗАНН, не може да почива на предположения.

Същественият характер на нарушението по съставянето на АУАН в отсъствието на нарушителя и без той да е редовно поканен е последователно изяснен и в съдебната практика. На самостоятелно основание то влече незаконосъобразност на наказателното постановление, издадено в резултат на опорочено започналото производство. Макар на жалбоподателя на по-късен етап да е признато правото на писмено възражение срещу акта, когато той му е връчен, това не санира допуснатото нарушение. Изискването за съставянето на АУАН в присъствието на нарушителя като част от правото му на защита не се изчерпва единствено с правото по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Да се приеме противното, би обезсмислило изначално дейността по поканване на нарушителите за съставянето на АУАН и въобще съставянето на акта в тяхно присъствие, ако впоследствие просто с даването на срок за възражения допуснатото нарушение се санира. Подобно тълкуване на императивната процесуална норма не се споделя от съда.

Правото на лицето, срещу което се съставя АУАН, да присъства на това действие е елемент от общото му процесуално право на защита срещу вменено му административно обвинение. АУАН не е само формално изготвяне на процесуален документ, който да е предпоставка за издаване на НП, а е винаги резултат на проведена и приключила процесуална дейност по установяване на извършеното нарушение, неговия автор, вината му, което намира отражение и в акта. Затова правото на нарушителя да присъства при съставянето на АУАН е израз на състезателния характер на административнонаказателното производство и се разкрива в правото му да прави възражения още при самото съставяне на акта, а обвинението да му бъде предявено. Изискването за съставяне на акта в присъствието на нарушителя има за цел и елиминиране възможността за антидатиране на образуваните административнонаказателни преписки, в частност на съставения АУАН (така *Решение № 290 от 27.02.2017 г. по к.а.н.д. № 2911/2016 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 264 от 09.02.2023 г. по к.а.н.д. № 3283/2022 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив*), както и служи като гаранция за надлежното спазване на останалите изисквания за редовност на процедурата – АУАН действително да е съставен в присъствието на свидетел и той да е

положил подписа си на посочената дата, че актът изначално е съставен със съдържанието си, с което е последващо връчен на жалбоподателя. Когато актът се съставя при условията на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, е налице *съзнателен* отказ на нарушителя да се възползва от тези си права, поради което процесуално нарушение не би било допуснато. Без обаче да са налице предпоставките за съставяне на АУАН в отсъствието на нарушителя, актосъставителят и наказващият орган не могат самоволно да лишават жалбоподателя от отделни негови процесуални права, включени в многопластовото му право на защита, единствено с аргумент че на някой по-късен етап е признато правото на писмено възражение.

Административнонаказателното производство се отличава със стриктния си формален характер, въвежда строги правила за реда за осъществяването на отговорността, поради което държавните органи, които прилагат административнонаказателните разпоредби, следва да извършват дейността си при стриктно спазване на законовите правила. Това се налага не от обстоятелството, че прилагането на нормите, които определят отговорността на всеки нарушител, е самоцелно, а поради това, че стриктното им спазване е гаранция за справедливост на процедурата и липса на произвол - така *Решение № 1355 от 03.07.2015 г. по к.а.н.д. № 1148/2015 г. на Административен съд – Пловдив.*

Съгласно *Решение № 874 от 18.04.2012 г. по к.а.н.д. № 404/2012 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив* така допуснатото процесуално нарушение: „е винаги съществено такова, нарушаващо изцяло правото на защита на санкционираното лице, на практика лишаваша го от право да участва на този етап от административнонаказателното производство, отделно от това тези действия на администрацията са в пряко противоречие и с императивни норми на ЗАНН, което опорочава издаването на НП и **не може** да бъде преодоляно по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН“. В този смисъл са и: *Решение № 542 от 15.03.2021 г. по к.а.н.д. № 57/2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 333 от 15.02.2021 г. по к.а.н.д. № 3028/2020 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 290 от 27.02.2017 г. по к.а.н.д. № 2911/2016 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 933 от 05.06.2017 г. по к.а.н.д. № 978/2017 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив.*

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя „Роза Бау“ ЕООД е ангажирана за нарушение по чл. 125, ал. 5 вр. с ал. 1 от ЗДДС. С посочените разпоредби се задължават регистрираните по ЗДДС лица да подават справка-декларацията заедно с отчетните регистри за съответния данъчен период до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. За дружеството жалбоподател не е спорно по делото, че е регистрирано по ЗДДС лице към датата на деянието. Срокът за изпълнение на задължението за подаване на справка-декларацията по чл. 125 от ЗДДС е нормативен определен и съгласно разпоредбата на чл. 125, ал. 5 от ЗДДС е до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период. По

силата на чл. 87, ал. 2 от ЗДДС данъчният период съвпада с календарния месец и следователно за данъчен период 01.12.2021 г. - 14.12.2021 г. срокът за подаване на справка-декларацията по ЗДДС, дневник за покупките и дневник за продажбите е до 14.01.2022 г., който е присъствен ден. Доказва се, че до настъпването на тази дата жалбоподателят не е изпълнил задължението си, поради което от обективна страна срокът не е спазен.

Служебно известно на съда е наличието на противоречива съдебна практика по спорния въпрос, на който се акцентира и в допълнителната молба от жалбоподателя относно възможността наказващият орган да налага две отделни санкции за неподаването или неподаването в срок на справка-декларацията и на отчетните регистри към нея за един и същи данъчен период. Настоящият състав намира, че обжалваното наказателно постановление трябва да бъде отменено, като основание за това е освен констатираното по делото съществено процесуално нарушение при съставянето на АУАН, то също и неправилното приложение на материалния закон. Основателни са и доводите, че деянието разкрива и белезите на маловажен случай.

Все в тази връзка дори и съдебните състави, които приемат, че издаването на две отделни наказателни постановления, с които на лицето се налага санкция веднъж за неподаването в срок на справка-декларация и втори път друга санкция за неподаването в срок на отчетните регистри за същия данъчен период, не е в нарушение на процесуалния закон, то поддържат, че при влизане в сила на първото по време наказателно постановление то се явява пречка за потвърждаване на второто НП, предмет на контрол във второто производство, поради нарушаване на забраната по чл. 17 от ЗАНН. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че разпоредбата на чл. 17 от ЗАНН следва да бъде тълкувана в съответствие с действителния характер на принципа *ne bis in idem*, който е подробно изяснен в Тълкувателно решение № 3 от 2015 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ОСНК на ВКС. Нарушение на принципа ще има всякога, когато първото по време производство е приключило с влязъл в сила акт, **без значение дали с него наказателното постановление е потвърдено или отменено**. Ограничителното тълкуване, че нарушение на принципа ще е налице единствено, ако НП е потвърдено в първото по време производство, е в пряко нарушаване на забраната, възниква в този принцип. Съгласно частта „общо положение“ в тълкувателното решение:

„Правилото *ne bis in idem* забранява окончателно осъденото **или оправдано** лице не само да бъде наказвано повторно за същото деяние, но и да бъде съдено и да подлежи на риск от наказателно преследване въобще. Чл.4, § 1 от Протокол № 7 съчетава три отделни гаранции: след приключване на наказателната процедура с влязъл в сила акт никой не може да бъде застрашен от наказателно преследване, съден или наказан за същото нарушение. Дублирането на наказателни процедури по смисъла на ЕСПЧ (*bis*) е недопустимо, когато някоя от тях започва или продължава развоя си, след

като другата е приключила с влязъл в сила акт ... Следователно, първото производство се счита за приключило, когато с влязъл в законна сила акт, окончателен по смисъла на Конвенцията, е разрешен правен спор относно конкретно деяние (административно нарушение или престъпление). За този извод са **без значение** видът на акта (*наказателно постановление*, съдебно решение, присъда, разпореждане или определение за прекратяване на наказателно производство), **характерът на акта** (осъдителен, **оправдателен**, за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по чл. 78а от НК и др).“.

Предвид гореизложеното несподелим е довод, че единствено потвърждаването на наказателното постановление в първото по време производство активира нарушаване на принципа *ne bis in idem*. Същността на този принцип е не само забрана за двойно наказване, но и за повторно наказателно **преследване** (по смисъла на ЕКПЧ, а не на националното право) след като въпросът за същите факти е вече разрешен с влязъл в сила акт. Дори и оправдаването на дееца, тоест отмяна на наказателното постановление представлява разрешаване на правния спор по същество, което препятства възможността за преследване на лицето за същите факти в ново производство. Противното би означавало, че при отмяна на НП наказващата администрация да може да издава още и още наказателни постановления срещу същия деец и за същото му деяние, докато някое от тях не бъде потвърдено. Подобно становище обезсмисля силата на пресъдено нещо, която се формира със съдебното произнасяне и влизането в сила на съдебния акт и като цяло създава несигурност в регулираните обществени отношения.

В случая настоящото производство се явява второ по време, тъй като има постановен и влязъл в сила съдебен акт по обжалването на наказателното постановление, с което на жалбоподателя е наложена санкция за неподдаването на отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС за *същия* данъчен период м. декември 2021 г. Постановеното **Решение № 334 от 20.02.2023 г. по к.а.н.д. № 3138/2022 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив** е окончателно. При тези факти съдът приема, че обжалваното наказателното постановление следва да бъде отменено на самостоятелно основание поради нарушаване на принципа *ne bis in idem*, който забранява както повторното наказване, но така също и повторното **преследване** за едно и също деяние.

Правилата на чл. 125 от ЗДДС регламентират задължение за деклариране на данъка до 14-о число на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася. Това задължение се изпълнява чрез подаването на справка-декларация, към която задължително се прилагат и отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС, въз основа на които е съставена декларацията, а в приложимите случаи заедно и с VIES-декларация по чл. 125, ал. 2 от ЗДДС. Задължението е за своевременно деклариране на релевантни за данъчното облагане данни от дейността на задълженото лице, като в закона по императивен начин са уредени формата на деклариране и способът за

изпълнение – подаване **заедно** по електронен път на декларацията и на отчетните регистри (чл. 125, ал. 7 от ЗДДС). Така определеното задължение не търпи частично изпълнение. В този смисъл са и показанията на свид. Г., която изяснява, че информационната система на НАП не може да приема подадена само справка-декларация, но без отчетни регистри или обратното – подаване само на регистри, но без справка-декларацията. Това ясно демонстрира, че задължението е за подаването в цялост на **комплект от документи**. Пропускът на задълженото лице да изпълни в срок се квалифицира от правна страна като едно нарушение, тъй като е налице и едно изпълнително деяние под формата на бездействие. Не са налице две отделни бездействия, тъй като подаването на справка-декларацията и отчетните регистри се извършва наведнъж, едновременно и не е възможно частично изпълнение. В този смисъл са *Решение № 363 от 23.02.2023 г. по к.а.н.д. № 3131/2022 г. на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 2449 от 20.12.2022 г. по к.а.н.д. № 2857/2022 г. на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 1918 от 21.10.2021 г. по к.а.н.д. № 1643/2021 г. на Административен съд – Пловдив*.

Съгласно чл. 125, ал. 1 от ЗДДС: „За всеки данъчен период регистрираното по чл. 96, 97, 97а, 99 и чл. 100, ал. 1 и 2 лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124“, а според правилото на чл. 125, ал. 3 от ЗДДС: „**Заедно** със справка-декларацията по ал. 1 регистрираното лице подава и отчетните регистри по чл. 124 за съответния данъчен период“.

Нарушението по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС е на просто извършване като съставомерната форма на изпълнителното му деяние представлява бездействие да се изпълни задължението за подаване в срок на посочените в правната норма данъчни документи.

По аргумент от мотивите на Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г. на Върховен административен съд, Тълкувателно решение № 6 от 22.06.2017 г. по тълк. д. № 6/2016 г. на Върховен административен съд и Тълкувателно решение № 14 от 21.12.2021 г. по тълк. д. № 3/2021 г. на Върховен административен съд преценката дали деецът е извършил едно или няколко самостоятелни административни нарушения по смисъла на чл. 18 от ЗАНН се прави въз основа на следните обстоятелства:

- дали деецът е извършил **едно или няколко** самостоятелни действия и/или бездействия като проявна форма на изпълнителното деяние;
- дали установените противоправни действия/бездействия са относими към неизпълнение на самостоятелни правни задължения, имащи отделен и обособен характер и предмет.

В процесния случай задълженията за подаване на справка-декларация и отчетени регистри за един и същи данъчен период нямат самостоятелен и обособен характер, доколкото са функционално предназначени към постигане на **една и съща цел** – надлежно отчитане пред приходната администрация на данните, необходими за формирането на данъчния резултат за съответния

данъчен период.

Задължението за подаване на справка-декларация и на отчетните регистри към нея съгласно нарочната законодателна воля /чл. 125, ал. 3 от ЗДДС/ се изпълнява наведнъж, едновременно и по един и същи начин – по електронен път при условията и реда на ДОПК.

При така изяснените принципни положения относно правния характер на задължението по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС и начина му на изпълнение съдът приема, че изпълнението на задължението за подаване на справка-декларация и на отчетните регистри към нея се осъществява чрез едно действие, респективно неизпълнението на това задължение представлява *единно деяние* под формата на **едно противоправно бездействие**. Следователно неподдаването както на справка-декларацията, така и на отчетните регистри или неподдаването им в срок се осъществява чрез единно поведение и представлява едно бездействие, в нарушение на една материалноправна норма – чл. 125, ал. 5 от ЗДДС, като води до един и същи противоправен резултат по недеклариране на данък по реда и в срока, установен от закона.

Нарушението може да бъде в две алтернативни форми на изпълнителното деяние – недеклариране на данъка въобще или декларирането му извън законоустановения срок, но и в двата случая се върши едно единно нарушение, за което следва на основание чл. 18 от ЗАНН да се наложи една санкция. Наказващият орган незаконосъобразно е мултиплицирал отговорността на жалбоподателя, като за едно бездействие е наложил две отделни имуществени санкции – една за неподдаването в срок на справка-декларация и още една за неподдаването в срок на отчетните регистри. Броят на нарушенията не зависи от броя на неподадените в срок документи, а от това колко съставомерни деяния са извършени. В този смисъл са: *Решение № 1283 от 23.06.2021 г. по к.а.н.д. № 465/2021 г. на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 2123 от 11.11.2021 г. по к.а.н.д. № 2112/2021 г. на Административен съд – Пловдив*.

Тъй като комплектът от документи – справка-декларация и отчетни регистри, се подават наведнъж, то не може да се приеме, че е налице и *ново решение* за неподдаването и на справка-декларацията спрямо неподдаването на отчетните регистри. След като бездействието не почива на взети отделни решения, а само на едно такова, това означава, че липсва и второ деяние, за което да се налага нова имуществена санкция. Налице е едно бездействие, в изпълнение на едно решение, поради което има осъществено и едно съставомерно деяние.

От материалите по делото се установява, че спрямо дружеството жалбоподател има издадено и Наказателно постановление № 635001-F647991/12.05.2022 г. от директора на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП – Пловдив, заверен препис от което е приложен на лист 9 и 10 от делото. С него жалбоподателят е санкциониран за неподдаването в срок на отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС за същия данъчен период – м. декември 2021 г., за който се води и настоящият процес. Както беше

изяснено, правният спор относно санкционирането на бездействието на жалбоподателя е вече разрешен с влязъл в сила съдебен акт - Решение № 334 от 20.02.2023 г. по к.а.н.д. № 3138/2022 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, поради което жалбоподателят не следва да бъде повторно подвеждан под отговорност за същите факти. Това налага обжалваното наказателно постановление да бъде отменено.

Накрая съдът намира, че доколкото с Решение № 334 от 20.02.2023 г. по к.а.н.д. № 3138/2022 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив е прието, че неподаването от жалбоподателя на отчетните регистри по чл. 124 от ЗДДС за същия данъчен период представлява маловажен случай на административно нарушение, то при **пълното съвпадение** на обстоятелствата, определящи степента на обществена опасност както на деянието, така и на дееца, следва законът да бъде приложен по същия начин. Различното третиране на случаи, които на практика са еднакви, би създавало усещане за непоследователност, непредвидимост, а оттам и за несправедливост в дейността на съдилищата. Съдът намира, че настоящото деяние с нищо не разкрива обществена опасност, по-висока от тази при неподаването на отчетните регистри за същия данъчен период. Направената от касационната инстанция оценка, че деяние са тези си характеристики е маловажен случай следва да бъде зачетена от настоящата инстанция. Доколкото деецът е един и същи и бездействието по двете дела е осъществено по едно и също време, то няма как да се приеме и че обществената опасност на извършителя по настоящото дело е по-завишена. Тези съображения също определят самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление.

С оглед изхода на делото и основателността на жалбата право на разноски би възникнало единствено за жалбоподателя, който обаче не е доказал извършването на такива. Присъждането на разноски не е автоматична последица от постановяването на благоприятно за страната решение и по дължимостта им съдът не се произнася служебно, а при надлежно сезиране с нарочно искане до приключване на последното съдебно заседание в съответната инстанция. За присъждането на разноски следва да бъде доказано, че такива реално са направени от страната, а такова доказателство по делото не е представено. По тези съображения разноски не следва да се присъждат в полза на никоя от страните.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 3, т. 1 и т. 2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 635000-F647990/12.05.2022 г., издадено от М.К.Л. – Директор на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП - Пловдив, с което на „РОЗА БАУ“ ЕООД, ЕИК: 205453889, със седалище и

адрес на управление: ***, представлявано от *** Р.М.Т., ЕГН: *****, на основание чл. 179, ал. 1, пр. 1 от ЗДДС е наложена „**имуществена санкция**“ в размер на **500 (петстотин) лева** за нарушение по чл. 125, ал. 5 вр. с ал. 1 от ЗДДС.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е постановено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____